

Sygn. akt II USKP 228/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący)
SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)
SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z wniosku P. [...] S.A. w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawnych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 13 lipca 2022 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 listopada 2018 r., sygn. akt III AUa [...],

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia
o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 22 listopada 2018 r. oddalił apelację pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 26 października 2016 r., który uwzględnił odwołanie wnioskodawcy P. [...] S.A. w W. od decyzji pozwanego z 23 lutego 2016 r. i zmienił

tę decyzję w ten sposób, że stanowisko wnioskodawcy z 18 stycznia 2016 r. w przedmiocie wyłączenia z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne wartości odszkodowań, wypłaconych z tytułu zakazu konkurencji po ustaniu zatrudnienia osób współpracujących z wnioskodawcą na podstawie umów cywilnoprawnych uznał za prawidłowe.

Pozwany sporną decyzją z 23 lutego 2018 r., na podstawie art. 10 ust. 1 i ust. 5 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej w związku z art. 83d ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, uznał za nieprawidłowe stanowisko zawarte we wniosku przedsiębiorcy (wnioskodawcy) w przedmiocie wyłączenia z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne wartości odszkodowań wypłacanych z tytułu zakazu konkurencji po ustaniu zatrudnienia osób współpracujących z wnioskodawcą na podstawie umów cywilnoprawnych.

We wniosku o interpretację przedsiębiorca wskazał, iż zawiera z każdą z osób zasiadających w zarządzie spółki umowę o zarządzanie, która w świetle przepisów ubezpieczeniowych traktowana jest jako odrębny tytuł do objęcia obowiązkiem ubezpieczeń społecznych. Jednocześnie, z osobami tymi spółka zawiera dodatkowo umowy o zakazie konkurencji, obowiązującymi w trakcie trwania umowy o zarządzanie oraz po jej rozwiązaniu. Z tytułu umowy o zakazie konkurencji po rozwiązaniu umowy o zarządzanie, spółka wypłaca odszkodowania przez okres wskazany w umowie o zakazie konkurencji, w równych comiesięcznych ratach, płatnych w ostatnim dniu miesiąca.

Przedsiębiorca powziął wątpliwości co do obowiązku odprowadzania składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne od odszkodowań. Spółka zawnioskowała o udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy odszkodowania z tytułu zakazu konkurencji po ustaniu zatrudnienia osób współpracujących ze spółką na podstawie umów cywilnoprawnych, stanowią podstawę składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne. Pozwany skarżoną decyzją stwierdził, że odszkodowania stanowią podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne. Wskazał, iż zakaz konkurencji został uregulowany w przepisach Kodeksu pracy (art. 101¹ - 101⁴), które nie mają zastosowania do umów cywilnoprawnych. § 2 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia

1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe wyłącza z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe wartość jedynie tych odszkodowań wypłaconych po ustaniu stosunku pracy, które wynikają z umowy o zakazie konkurencji, o której mowa w art. 101² Kodeksu pracy. Brak jest zatem podstaw do rozciągnięcia zastosowania tego wyłączenia na umowy opisane przez przedsiębiorcę. W konsekwencji więc, od wypłaconego zleceniobiorcy (wykonującemu umowę o zarządzanie spółką) rekompensaty z tytułu zakazu konkurencji ustanowionego w ramach zasady swobody umów (art. 353¹ Kodeksu cywilnego) odprowadzić należy składki na ubezpieczenia społeczne.

Sąd Okręgowy stanowisko organu rentowego uznał za błędne. W przedstawionym stanie faktycznym, nie ma podstaw, aby uznać, że umowa o zakazie konkurencji zawarta ze zleceniobiorcą stanowi tytuł do objęcia obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi oraz zdrowotnym, a co za tym idzie stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne. Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia z 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe podstawy wymiaru składek nie stanowią odszkodowania wypłacone byłym pracownikom po rozwiązaniu stosunku pracy, na podstawie umowy o zakazie konkurencji, o której mowa w art. 101² k.p. Z kolei w myśl § 5 ust. 2 pkt 2 tego rozporządzenia przepisy § 2-4 stosuje się odpowiednio przy ustalaniu podstawy wymiaru składek osób wykonujących pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia. Odpowiednie stosowanie oznacza, że zleceniobiorcy (bądź inne osoby wymienione w tym przepisie) którym wypłacono odszkodowania za zakaz konkurencji, korzystają ze zwolnienia od oskładkowania co do zasady. Innymi słowy odszkodowania wypłacone takim osobom nie stanowią podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia. Oczywisty zamiar ustawodawcy, wbrew stanowisku organu rentowego, polegał na zrównaniu uprawnień określonej grupy ubezpieczonych, z braku podstaw do ich różnicowania. Tak więc wywody zawarte w zaskarżonej decyzji, dotyczące uzależnienia powyższego wyłączenia od charakteru umów o

zarządzanie, są zupełnie bezpodstawne i pozostają w sprzeczności z brzmieniem cytowanego przepisu.

Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu oddalenia apelacji pozwanego stwierdził, że Sąd pierwszej instancji prawidłowo zastosował przepisy prawa materialnego, dokonując ich właściwej wykładni. Przepis art. 21 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych stanowi, że minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określa, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady ustalania podstawy wymiaru składek, z uwzględnieniem ograniczenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1, oraz wyłączenia z podstawy wymiaru składek niektórych rodzajów przychodów. Na tej podstawie zostało wydane rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe z dnia 18 grudnia 1998 r. W myśl § 2 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia, podstawy wymiaru składek nie stanowią przychody: odszkodowania wypłacone byłym pracownikom po rozwiązaniu stosunku pracy, na podstawie umowy o zakazie konkurencji, o której mowa w art. 101² Kodeksu pracy. Sąd pierwszej instancji doszedł do prawidłowego wniosku, że powołany przepis § 2 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia ma zastosowanie przy ustalaniu podstawy wymiaru składek z przychodu w postaci odszkodowania wypłaconego z tytułu zakazu konkurencji po ustaniu zatrudnienia osób współpracujących, na podstawie umów cywilnoprawnych. Wynika to wprost z regulacji zawartej w § 5 ust. 2 rozporządzenia, zgodnie z którym przepisy § 2-4 stosuje się odpowiednio przy ustalaniu podstawy wymiaru składek członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych i spółdzielni kółek rolniczych oraz osób wykonujących pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia. Nie ma racji organ rentowy twierdząc, że § 2 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia należy stosować ściśle, bez możliwości rozszerzenia jego stosowania do innych osób, zatrudnionych na podstawie umów cywilnoprawnych, a więc, że ma zastosowanie tylko do odszkodowań wypłaconych byłym pracownikom na podstawie umowy o zakazie konkurencji, o której mowa w art. 101² Kodeksu pracy. Organ rentowy pomija bowiem odesłanie do stosowania § 2 ust. 1 pkt 4 zawarte w § 5 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia, do osób wykonujących pracę na

podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do których stosuje się przepisy dotyczące zlecenia. Regulacja prawna zawarta w tych przepisach nie budzi wątpliwości w zakresie jej wykładni. Sąd zauważył, że § 5 ust. 2 rozporządzenia został zmieniony poprzez nadanie mu treści wyżej przytoczonej, na mocy rozporządzenia z 9 lipca 2010 r. (Dz.U. Nr 127, poz. 860), które weszło w życie od 1 sierpnia 2010 r. Zmiana ta nastąpiła po wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 16 lutego 2010 r., P 16/09, który stwierdził, że § 2 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia, przez to, że nie dotyczy zleceniobiorców, w zakresie wartości świadczeń rzeczowych wynikających z przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy oraz ekwiwalentów za te świadczenia, a także ekwiwalentów pieniężnych za pranie odzieży roboczej, używanie odzieży i obuwia własnego zamiast roboczego, jest niezgodny z art. 92 ust. 1 Konstytucji RP. Powyższy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 16 lutego 2010 r. w sprawie P 16/09 ma odpowiednie zastosowanie w okolicznościach niniejszej sprawy, do wyłączenia z podstawy wymiaru składek przychodu w postaci odszkodowania z tytułu zakazu konkurencji, wypłaconego zleceniobiorcom i innym osobom wykonującym pracę na podstawie umowy cywilnoprawnej, po ustaniu współpracy. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie ma podstaw do odmiennego traktowania różnych grup ubezpieczonych - pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę oraz osób wykonujących pracę na podstawie umów cywilnoprawnych i w związku z tym do różnicowania ich sytuacji prawnej w zakresie wyłączeń z podstawy wymiaru składek odszkodowań wypłacanych z tytułu zakazu konkurencji. Pogląd taki znajduje potwierdzenie w orzecnictwie sądowym (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 22 lipca 2015 r., III AUa 1197/14; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 23 kwietnia 2014 r., III AUa 1280/13).

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie prawa materialnego: - art. 18 ust. 1 i 3 oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z § 2 ust. 1 pkt 4 oraz § 5 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe poprzez błędną wykładnię i uznanie, że wartość odszkodowań z tytułu zakazu konkurencji wypłacanych byłym

zleceniobiorcom, po ustaniu umowy zarządzania nie stanowi podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne, podczas gdy zdaniem Zakładu wyłączenie przewidziane w § 2 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia, które dotyczy byłych pracowników, nie znajduje zastosowania do zleceniobiorców i odpowiednie stosowanie przepisów § 2 rozporządzenia do zleceniobiorców nie oznacza, że do zleceniobiorców stosuje się powyższe wyłączenie.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Spółka wniosła o oddalenie skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty skargi kasacyjnej uzasadniają uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

1. Zmiana stanu prawnego po wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 16 lutego 2010 r., P 16/19 i wprowadzona przez prawodawcę w rozporządzeniu z 9 lipca 2010 r., nie oznacza, że wszystkie wyłączenia z podstawy wymiaru składek ustanowione dla pracowników stosuje się również do zleceniobiorców.
2. Zwrot „stosuje się odpowiednio” użyty w § 5 ust. 2 rozporządzenia z 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe na gruncie języka prawa (ustawy) oznacza stosowanie odnośnych przepisów bez żadnych zmian do innego zakresu odniesienia, bądź stosowanie ich z pewnymi zmianami, bądź też niestosowanie tych przepisów do innego zakresu odniesienia (uchwała Sądu Najwyższego z 23 sierpnia 2006 r., III CZP 56/06). Tytułem przykładu można wskazać na regulację z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 386 § 5 k.p.c. i wykładnię dotyczącą zwrotu „stosuje się odpowiednio” przedstawioną w uchwale z 23 sierpnia 2006 r., III CZP 56/06. Podobnie w uchwale z 30 stycznia 2001 r., I KZP 50/00.

3. W tej sprawie problem odpowiedniego stosowania określonej regulacji nie jest aktualny z następujących przyczyn. Podstawowa, negatywna przesłanka wynika z samej treści § 2 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia z 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, albowiem przepis ten ściśle indywidualizuje umowę o zakazie konkurencji i zawęża ją tylko do regulacji prawa pracy. Chodzi wszak tylko o umowę o zakazie konkurencji, o której mowa w art. 101² Kodeksu pracy. Tak ściśle zawężenie podmiotowe i przedmiotowe nie pozwala na stosowanie tej regulacji do osób wykonujących pracę na podstawie umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia. Punktem odniesienia nie jest umowa o zakazie konkurencji, lecz tylko ściśle określona umowa o zakazie konkurencji z art. 101² k.p. Umowa ta ma zastosowanie tylko na gruncie stosunku pracy. Oznacza to, że może być zawarta tylko między pracodawcą i pracownikiem. Umowa o zakazie konkurencji z art. 101² k.p. nie może być zawarta między zleceniodawcą a zleceniobiorcą. W ramach swobody umów prawa cywilnego strony (art. 353¹ k.c.) strony mogą zawierać umowy o zakazie konkurencji, jednak nie będzie to umowa z art. 101² k.p., gdyż tę mogą zawrzeć tylko strony stosunku pracy. Nawet gdy zleceniodawca i zleceniobiorca zawrą taką umowę na wzór umowy z art. 101² k.p., to będzie to umowa prawa cywilnego, czyli nadal odrębna od umowy z art. 101² k.p. Podstawą oceny wykonania umowy cywilnej będą przepisy prawa cywilnego (art. 471 k.c.).
4. Ta odrębność podmiotowa i zakresowa przedmiotu regulacji z § 2 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia uzasadnia stwierdzenie, że pytanie o odpowiednie jej stosowanie do zleceniobiorców staje się bezprzedmiotowe. Potwierdzają to dalsze argumenty systemowe. W systemie prawa cywilnego nie stosuje się przepisów prawa pracy do umów zlecenia. Nie występuje tu więc regulacja odwrotna do rozwiązania przyjętego w art. 300 k.p. Zgodnie z art. 300 k.p. w sprawach nieunormowanych przepisami prawa pracy do stosunku pracy stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu cywilnego, jeżeli nie są one sprzeczne z zasadami prawa pracy. Nie ma natomiast regulacji, że do

zlecenia stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu pracy. Przeciwnie występuje odrębność umów prawa cywilnego (por. art. 22 § 1² k.p.). Odrębności tej nie znoszą regulacje o obowiązkach z zakresu bhp ciążących na pracodawcy wobec osób zatrudnionych na innej podstawie niż stosunek pracy. Przykładem może być art. 304¹ k.p., który leżał u podstaw wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 16 lutego 2010 r., P 16/19. Przepis ten stanowił łącznik sytuacji zleceniobiorcy i sytuacji pracownika, wynikający z prawa materialnego, który składał się na stwierdzenie niekonstytucyjności regulacji rozporządzenia z 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tylko w określonym zakresie. Po wyroku Trybunału i wprowadzeniu zmian do rozporządzenia nie ma podstaw do stosowania wprost czy odpowiednio wszystkich wyłączeń z podstawy wymiaru składek pracownika do podstawy wymiaru składek zleceniobiorcy albo zatrudnionych na podstawie innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia. Nie wszystkie świadczenia, które przysługują pracownikowi są takie same u zleceniobiorcy. Różnią się ze względu na materialne regulacje prawa pozytywnego i łączone z nimi stany faktyczne. Przykładowo niektóre świadczenia przysługują tylko pracownikowi (choćby odszkodowania z tytułu niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy - § 2 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia). Orzeczenia Sądu Apelacyjnego w [...] powołane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dotyczą podróży służbowych a nie odszkodowania z umowy o zakazie konkurencji.

5. Taka sama odrębność zatrudnienia pracowniczego i zatrudnienia na podstawy umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy dotyczące zlecenia występuje również na gruncie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Potwierdza to wyjątkowa regulacja z art. 8 ust. 2a tej ustawy o jednym pracowniczym tytule podlegania ubezpieczeniom społecznym, która w zakresie materialnym nie likwiduje jednak odrębności umowy prawa cywilnego (zlecenia, dzieła). Skoro na poziomie ustawy (Kodeksu cywilnego, Kodeksu pracy, ustawy o

systemie ubezpieczeń społecznych) umowa o pracę jest umową odrębną od umowy zlecenia, to nie ma podstaw do innej wykładni przepisów rozporządzenia wykonawczego z 18 grudnia 1998 r. do ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

6. Uzasadnione jest zatem stwierdzenie, że do cywilnej umowy dotyczącej zakazu konkurencji i ustalającej odszkodowanie nie stosuje się przepisów o umowie o zakazie konkurencji o której mowa w art. 101² k.p. Konsekwentnie tak samo należy ocenić odrębność odszkodowania z tytułu zakazu konkurencji jako podstawy składki, czyli że przepis § 2 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia z 18 grudnia 1998 r. obejmuje tylko odszkodowania wypłacone byłym pracownikom po rozwiązaniu stosunku pracy, na podstawie umowy zakazu konkurencji w o której mowa w art. 101² k.p. i nie ma zatem zastosowania przy ustalaniu podstawy wymiaru składek osób wykonujących pracę na podstawie umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia.
7. W tym przypadku odniesieniem nie jest regulacja z innej ustawy, tylko regulacja z tego samego rozporządzenia. Skoro prawodawca w ramach tego samego aktu prawnego (rozporządzenia) jednoznacznie wyodrębnia i ściśle konkretyzuje określone świadczenie, czyli odszkodowanie wymienione w § 2 ust. 1 pkt 4, to potwierdza, że jego wola jest wyłączenie z podstawy wymiaru składek tylko odszkodowania na podstawie umowy o zakazie konkurencji o której mowa w art. 101² k.p. Taki zapis uprawnia stwierdzenie, że wyłączenie z podstawy wymiaru składek jest zawężone tylko do tego odszkodowania i nie przenosi się na inne odszkodowania z zakazu konkurencji wynikające z umów prawa cywilnego. Taka wola prawodawcy nie koliduje, a jest zgodna z powszechną oceną o odrębności umów prawa cywilnego od umów prawa pracy jako tytułów zatrudnienia i podlegania ubezpieczeniom społecznym na gruncie źródeł prawa materialnego (Kodeksu pracy, Kodeksu cywilnego) oraz ustawy o systemie ubezpieczeniach społecznych. Ta różnica i

odrębności mogą stanowić też punkt wyjścia dla odpowiedzi na zarzuty o nierównym traktowaniu lub dyskryminacji. Analizę prawną w tej sprawie wyznacza przedmiot sporu dotyczący samej interpretacji obowiązującego prawa pozytywnego.

8. Podstawę wymiaru składek stanowi przychód, natomiast wyłączenia z podstawy wymiaru składek niektórych rodzajów przychodów na podstawie ustawowej delegacji z art. 21 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych określa art. 2 rozporządzenia z 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Jak wskazano nie wszystkie zwolnienia przysługujące pracownikom mają zastosowanie do zleceniobiorców oraz do innych osób wymienionych w § 5 rozporządzenia. Zakaz konkurencji jest częścią całego zobowiązania a nie samodzielnym tytułem podlegania ubezpieczeniom społecznym. Jeśli jest częścią umowy cywilnej, to przychód z tej umowy, czyli również z zakazu konkurencji, stanowi podstawę składek. Uprawnione jest zatem stanowisko, że wyłączenie z podstawy wymiaru składek odszkodowania wypłaconego byłym pracownikom po rozwiązaniu stosunku pracy, na podstawie umowy o zakazie konkurencji, o której mowa w art. 101² k.p., nie ma zastosowania do osób wykonujących pracę na podstawie umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia - § 1, § 2 ust. 1 pkt 4, § 5 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia z 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c.).